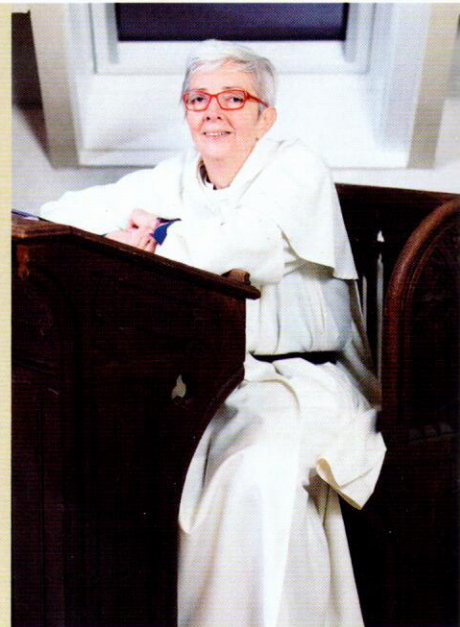

Zuster Holkje van der Veer, dominicanes, bij Palmpasenviering in Zeist op 8 april 2017

Als eerste heeft broeder Thomas Quartier OSB tijdens de Adventsviering op 26 november 2016 gesproken over het jaarthema *Omgaan met God*. Tijdens de Palmpasenviering is het de beurt aan zuster Holkje van der Veer, dominicanes. Holkje van der Veer studeerde cultureel enagogisch werk en theologie. Zij liep stage in het dominicanenklooster in Zwolle, waar zij veel inspiratie vond. In 1996 trad zij toe als dominicanes.

Gezondheid

Holkje van der Veer is een bijzondere vrouw. Niet alleen door haar innerlijk, maar zeker ook vanwege haar uiterlijk. Holkje is namelijk geboren met het Marfansyndroom, een aangeboren en erfelijke aandoening van het bindweefsel. Symptomen zijn onder andere afwijkingen aan hart en bloedvaten, aan de ogen en aan het skelet. Het is nog steeds onmogelijk om bij een klein kind te voorspellen hoe het syndroom van invloed zal zijn op de verdere lichamelijke ontwikkeling en levensverwachting. Terwijl haar ouders een goede poging deden om Holkje zo gewoon mogelijk te laten opgroeien, is dat nooit helemaal vanzelfsprekend geweest. Nog ieder jaar moet Holkje, zoals zij dat noemt, toelatingsexamen doen voor het leven: het ondergaan van een cardiologisch onderzoek waarvan het steeds opnieuw weer spannend is of de uitslag goed is. Vanwege het syndroom heeft Holkje een bijzonder lichaam. Nadat het Holkje was gelukt om naar haar lichaam te luisteren en het te bewonderen, is zij gaandeweg in staat gebleken om ervan te gaan houden. Haar geloof heeft daarbij zeker een rol gespeeld.

Geloof

Tijdens haar puberteit besluit Holkje dat zij bij mensen hoort die in God geloven. Op een mooie voorjaarsdag overkwam haar namelijk een ervaring van licht. Holkje lag op haar bed, toen haar plots, van top tot teen, een gevoel van eenheid overviel. Zij voelde dat haar lichaam met al zijn vezels bij elkaar hoorde en dat haar lichaam niet op zichzelf stond, maar deel uitmaakte van een veel grotere wereld. Dit moment en dit gevoel hadden met God te maken. Holkje voelde zich gelukkig, omarmd en geliefd en wist dat, wat haar ook zou overkomen, zij hoorde bij de mensen die met God verbonden zijn. Op haar 18^e wordt Holkje gedoopt, ongebruikelijk jong voor een lid van de doopsgezinde broederschap. Haar op verzoek van de predikant geschreven geloofsbelijdenis gaat over God, Jezus, de Heilige Geest en de Kerk. Door haar opleiding gaat Holkje op zoek naar een manier van leven waarin geloof niet alleen op zondag plaatsvindt, of in dikke boeken staat, maar dagelijks een rol speelt. Om zich breder te oriënteren dan alleen in de Doopsgezinde Kerk, gaat Holkje stage lopen in een klooster en haar conclusie na enkele maanden: "Ik was verliefd, ik was helemaal hoteldebotel". In 1992 besluit Holkje om lid te worden van de katholieke Kerk. Vier jaar

later besluit zij om nog een stap verder te zetten en toe te treden tot de congregatie van de 'Zusters Dominicanessen van de Heilige Familie te Neerbosch'. Alles bij elkaar woont Holkje ruim 25 jaar in het dominicanenklooster in Zwolle. Haar werkzaamheden lagen vooral op het gebied van jongeren- en studentenpastoraat. Inmiddels heeft zij om gezondheidsredenen en na enkele jaren van zoeken en worstelen haar thuis gevonden in Nijmegen. Zij maakt nog steeds deel uit van haar kloosterfamilie en in die hoedanigheid schrijft zij, geeft zij lezingen en begeleidt zij groepen in het dominicanenklooster van Huissen. Holkje beschouwt zichzelf als volgeling van Jezus en wil de levensweg gaan die Jezus zichtbaar en navolgbaar heeft gemaakt. Belangrijk voor Holkje is bidden, het 'in-ge-bed zijn'. Haar behoefte om te bidden vergelijkt zij wel eens met het verlangen van een muzikant om zijn instrument ter hand te nemen. Bidden is volgens haar verbonden met hoop en verlangen naar de toekomst. Holkje droomt van een klooster waarin een gemeenschap woont die met Geestdrift het hoogst haalbare probeert te doen: tijd maken voor God, voor elkaar en voor kunst!

Christianne den Houting-Stevens

